

Cartea lui Daniel - Numărul Cincizeci și Șapte

Dezvăluirea tainelor profetice ale Apocalipsei: o călătorie prin profețiile vremurilor de pe urmă

Jeff Pippenger

2024-01-21

Toți prorocii vorbesc despre sfârșitul lumii, iar toate profețiile se întâlnesc și se încheie în cartea Apocalipsei. În cartea Apocalipsei este reluată aceeași linie ca în cartea lui Daniel, căci ele sunt aceeași carte. Toate aceste principii profetice au fost consemnate cu fermitate în articolele anterioare. În cartea Apocalipsei ni se spune că, chiar înainte de închiderea timpului de probă, există o profeție care a fost pecetluită și care este desigilată. Aceste articole au prezentat elementele profetice legate de solia din cartea Apocalipsei care este acum desigilată. Solia nu este un adevăr profetic singular, iar fiecare element al soliei care este desigilată se încadrează în categoria Descoperirii lui Isus Hristos.

Mesajul este desecretizat chiar înainte de încheierea timpului de probă, când „vremea este aproape”. Cărțile lui Daniel și Apocalipsei, în legătură cu comentariul din scrierile Spiritului Profetic, sunt foarte precise cu privire la procesul asociat cu desecretizarea unui mesaj profetic. Leul din seminția lui Iuda este Cel care împlinește desecretizarea, iar când face aceasta folosește o metodă structurată pentru prezentarea mesajului. El primește mesajul de la Tatăl, care este reprezentat ca ținând Biblia așa cum este ea pecetluită cu șapte peceti. Leul din seminția lui Iuda, care este totodată Rădăcina lui David și Mielul care a fost înjunghiat, ia cartea de la Tatăl și îndepărtează pecetele.

Isus apoi îi dă mesajul lui Gabriel, care, împreună cu alți îngeri, transmite mesajul unui profet, care scrie mesajul și îl trimite bisericilor. Când vremea pentru desigilarea mesajului profetic este aproape, deschiderea mesajului profetic produce un proces de punere la încercare în trei etape, care îi testează pe aceia din cadrul bisericilor care constituie publicul-țintă al scrierii profetului, iar, pe baza răspunsului individual al acelor membri ai bisericii, ei stabilesc dacă se află într-una din două clase. Cei care acceptă sporirea cunoștinței produsă de mesajul care este desigilat sunt identificați drept „înțelepții”, iar cei care nu o acceptă sunt identificați de Daniel drept „cei răi”, iar de Matei drept „cei nechibzuiți”.

Toate aceste aspecte legate de desigilarea tainei profetice finale sunt abordate și subliniate în versetul nouă din Apocalipsa șaptesprezece, căci acesta identifică un element al Revelației lui Isus Hristos care va pune la încercare cele două clase de închinători. El face aceasta arătând că cei „înțelepți” vor înțelege mesajul care urmează după semnalul de avertizare al versetului.

Aici este mintea care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, iar celălalt încă n-a venit; și, când va veni, trebuie să rămână puțină vreme. Și fiara care era și nu este, chiar ea este al optulea și este dintre cei șapte, și merge la pieire. Apocalipsa 17:9–11.

„Mintea care are înțelepciune” este mintea celor „înțelepți”. Cei „înțelepți” înțeleg creșterea cunoștinței, iar creșterea cunoștinței care este reprezentată imediat după marcajul profetic, care identifică un adevăr ce va fi înțeles de cei înțelepți și respins de cei răi, este adevărul asociat cu împărățiile profetiei biblice prezentate în versetele care urmează. Acele versete reprezintă ultima ilustrare a împărățiilor profetiei biblice, iar ceea ce este desigilat în zilele de pe urmă este faptul că acele opt împărății au fost de asemenea reprezentate în prima ilustrare a împărățiilor profetiei biblice din capitolul doi al cărții Daniel.

ការបរិកសមុននៃសេចក្តីពិត
គាំទ្រទស្សនៈដដែលមានកម្មវិធីអំពីនគរទាំងឡាយនៃព្រះបន្ទូលទំនាយក្នុងព្រះគម្ពីរ
ដដែលជាជនកែមួយនៃអង្គការរបស់ Miller ប៉ុន្តែវាមានបញ្ចេញពន្លឺលើក្តីជាមុនដប់ដង
ព្រោះវាផ្តល់សេចក្តីពិតច្រើនជាងអ្វីដែលពួក Millerites
បានយល់ពីចំណុចបុរាណសាស្ត្រដដែលមានកម្មវិធីរបស់ពួកគេ
ហើយវាគំរាមឱ្យការសាកល្បងមួយ ដូចដែលគំរាមដោយលេខ «ដប់»
និងដោយសញ្ញាព្រមាននៃសេចក្តីពិតមានដំបូងថា «នេះហើយជាចិត្តដដែលមានបុរាណវិទ្យា»
ដដែលបានបកស្រាយតាមទំនាយថា សេចក្តីពិតដូចតទៅនេះ
នឹងសាកល្បងកុម្មុយនីស្តទាំងឡាយដដែលគួរមានផ្សារដដែលគួរមានបរិក្ខណៈពេញ
មុនពេលការបិទពេលវេលានៃការសាកល្បង។

În Apocalipsa șaptesprezece, Ioan a fost purtat în pustia celor o mie două sute șaizeci de ani de întuneric papal. El a fost așezat chiar la sfârșitul acelei perioade, în 1798, care este aceeași istorie în care a fost așezat în Apocalipsa treisprezece.

Și am stat pe nisipul mării și am văzut ridicându-se din mare o fiară, având șapte capete și zece coarne, iar pe coarnele ei zece cununi, și pe capetele ei nume de hulă. Apocalipsa 13:1.

„Nisipul mării” reprezintă anul 1798, deoarece el reprezintă punctul de perspectivă istorică din care lui Ioan i-a fost arătat papalitatea (fiara mării) la timpul trecut, iar Statele Unite (fiara pământului) ridicându-se și, în cele din urmă, vorbind ca un balaur la legea duminicală ce avea să vină curând. Apoi fiara pământului constrânge lumea să accepte „chipul fiarei”, care avea să vorbească și să impună legislația duminicală asupra întregii lumi.

„W czasie, gdy papieństwo, pozbawione swej mocy, zostało zmuszone do zaprzestania prześladowań, Jan ujrzał nową potęgę, wyłaniającą się po to, by powtórzyć głos smoka i kontynuować to samo okrutne i bluźniercze dzieło. Ta potęga, ostatnia, która ma prowadzić wojnę przeciwko Kościołowi i prawu Bożemu, jest przedstawiona przez bestię o rogach podobnych do baranich. Bestie poprzedzające ją wynurzały się z morza; ta zaś wyszła z ziemi, co oznacza pokojowy wzrost narodu, który symbolizowała — Stanów Zjednoczonych.” Signs of the Times, 8 lutego 1910.

Ioan este dus la același punct de observație al istoriei pentru a primi prezentarea finală a împărățiilor profetiei biblice în capitolul șaptesprezece. Stând în acel punct de observație, îi sunt prezentate împărățiile. Mai întâi, i se face cunoscut că fiara controlează atât biserica, cât și statul, căci ea șade nu numai pe șapte capete, ci și pe șapte munți. Așezarea mării curve arată că ea este cea care călărește fiara, iar cea care călărește fiara este cea care controlează fiara.

Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care domnește peste împărății pământului.
Apocalipsa 17:18.

Cuvântul „domnește” înseamnă a stăpâni și a cârmui peste. Un călăreț stăpânește fiara ținând frâiele. Papalitatea stăpânește peste șapte capete și, de asemenea, peste șapte munți. În capitolul doi din Daniel, Daniel îl înștiințează pe Nebucadnețar că el este „capul” de aur. În capitolul șapte din Isaia, un „cap” este de asemenea un rege, o capitală sau o împărăție.

Căci capul Siriei este Damascul, și capul Damascului este Rețin; și, înăuntrul a șaiszeci și cinci de ani, Efraim va fi zdrobit, ca să nu mai fie un popor. Și capul lui Efraim este Samaria, și capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu veți crede, cu siguranță nu veți fi întăriți. Isaia 7:7, 8.

Papalitatea, care este femeia călărind fiara, stăpânește peste toți împărății pământului. Acei împărați sunt reprezentați ca „zece împărați”, care sunt puterea-balastră a zilelor de pe urmă. Ei sunt împărății cu care curva Tirului curvește. Acei „zece împărați” au fost siliți să accepte autoritatea papalității, însă împăratul de frunte al acelor zece împărați este Statele Unite. Prin urmare, Statele Unite sunt reprezentate, de asemenea, prin Ahab, împăratul celor zece seminții nordice ale lui Israel. Numărul „șapte” reprezintă „desăvârșit”, iar atunci când papalitatea este înfățișată ca domnind peste împărății pământului, ea domnește și peste cei zece împărați și șade pe cele șapte capete.

Iată mintea care are înțelepciune, căci cei înțelepți ai zilelor de pe urmă folosesc metodologia „puțin aici, puțin acolo”, și recunosc că fiecare dintre simbolurile meșteșugului politic peste care domnește curva indică același adevăr. Ea domnește, de asemenea, peste șapte munți, iar milleriții au identificat un „munte” în profeția biblică drept simbol al unei împărății, însă au identificat, totodată, că simbolurile au mai mult decât un singur înțeles.

Munții sunt, de asemenea, un simbol al bisericii. „Muntele cel sfânt și slăvit” din Scripturi reprezintă biserica lui Dumnezeu.

Cuvântul pe care l-a văzut Isaia, fiul lui Amoț, cu privire la Iuda și la Ierusalim. Și se va întâmpla în zilele de pe urmă că muntele casei Domnului va fi așezat pe vârful munților și se va înălța deasupra dealurilor; și toate neamurile vor curge spre el. Și multe popoare vor merge și vor zice: „Veniți și să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov; și El ne va învăța căile Sale, iar noi vom umbla pe cărările Lui; căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim, cuvântul Domnului.” Isaia 2:1–3.

„Casa Domnului” este Biserica Sa și este un „munte”. Marea desfrânată șade pe șapte munți, identificând astfel faptul că ea domnește peste toate bisericile, după cum domnește peste toți împărății. Ea are stăpânire asupra tuturor bisericilor și asupra tuturor statelor din întreaga lume.

Viziunea pe care Isaia o identifică drept cea care i-a venit „cu privire la Iuda și Ierusalim”, pe care tocmai am citat-o, continuă, și este încă același pasaj din capitolul patru, iar, potrivit lui Isaia, este „aceeași zi” în care oamenii spun: „Veniți și să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov.” În aceeași perioadă de timp sunt identificate „șapte femei”.

Și în ziua aceea șapte femei vor apuca un singur bărbat, zicând: „Ne vom mânca pâinea noastră și ne vom purta îmbrăcămintea noastră; numai lasă-ne să fim chemate după numele tău, ca să ni se ia ocară.” În ziua aceea Vlăstarul Domnului va fi plin de frumusețe și de slavă, iar rodul pământului va fi ales și plăcut pentru cei scăpați ai lui Israel. Și se va întâmpla că cel rămas în Sion și cel care va rămâne în Ierusalim va fi numit sfânt, oricine este scris printre cei vii în Ierusalim: când Domnul va fi spălat necurăția fiicelor Sionului și va fi curățit sângele Ierusalimului din mijlocul lui, prin duhul judecării și prin duhul arderii. Și Domnul va crea peste orice locuință a muntelui Sionului și peste adunările lui un nor și fum ziua, iar noaptea strălucirea unei flăcări de foc; căci peste toată slava va fi o acoperire. Și va fi un cort pentru umbră ziua împotriva căldurii și pentru loc de scăpare și pentru adăpost împotriva furtunii și a ploii. Isaia 4:1–6.

„Ziua” care constituie subiectul viziunii lui Isaia este „ceasul” marelui cutremur din Apocalipsa, capitolul unsprezece. Cei înțelepți, care au primit îndemnul de a „se întoarce” după dezamăgirea din 18 iulie 2020, au împlinit cerințele din Leviticul douăzeci și șase și au fost adunați laolaltă prin prima profeție a lui Ezechiel, sunt sigilați atunci când primesc a doua solie a lui Ezechiel despre cele patru vânturi ale Islamului. Apoi sunt înălțați la cer ca un steag, iar ceilalți copii ai lui Dumnezeu din Babilon încep să răspundă chemării de a ieși din Babilon, care începe la cutremur, care este legea duminicală ce va veni în curând. Cealaltă turmă a lui Dumnezeu aude solia de a ieși din Babilon și proclamă: „Veniți și să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov.”

În acel „ceas”, marea curvă începe să-și cânte cântecele și să preacurvească împreună cu împărații pământului. Cei care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului urmează curvei, iar bisericile lor ajung sub autoritatea ei. Aceste biserici sunt înfățișate de Isaia ca „șapte femei”. Aceste „șapte femei” sunt „șapte munți” peste care papalitatea va domni, pe măsură ce Statele Unite constrâng întreaga lume să ridice o icoană a fiarei, care va și vorbi, și va face ca toți să primească semnul autorității papale.

Acele „șapte femei” vor apuca un singur bărbat, iar acel „bărbat” este „omul” pe care Pavel îl identifică drept „omul păcatului”. În acea perioadă de încercare, cei care rămân „în Ierusalim vor fi numiți sfinți, toți cei care vor fi scriși printre cei vii în Ierusalim”. Poporul lui Dumnezeu sunt aceia din acea perioadă de timp ale căror nume sunt scrise în cartea vieții, cartea Mielului care a fost înjunghiat de la întemeierea lumii. Cealaltă categorie, care se apucă de „omul păcatului”, sunt aceia din capitolul treisprezece al Apocalipsei care se închină omului păcatului.

Și toți cei ce locuiesc pe pământ și se vor închina, toți aceia ale căror nume n-au fost scrise în cartea vieții Mielului înjunghiat de la întemeierea lumii. Dacă are cineva urechi, să audă. Apocalipsa 13:8, 9.

„Ceasul” marelui cutremur, care este criza legii duminicale, constituie încheierea judecării de cercetare, iar judecata se întemeiază pe faptul dacă numele tău este găsit sau nu este găsit înscris în cartea vieții; astfel, în acel timp, cele două clase reprezentate prin raportarea la cartea vieții identifică însăși scenele finale ale judecării. Cei care se alipesc de „omul fărădelegii” declară că își vor „mânca” „pâinea lor și se vor îmbrăca” cu „veșmintele lor”, dar dorința lor principală este „să

fie chemați după numele tău”.

Vor păstra propria lor declarație doctrinară de credință (vor mânca din propria lor pâine) și își vor păstra mărturisirea denominatională (propria lor îmbrăcăminte), dar vor accepta numele „omului fărădelegii”. Numele „omului fărădelegii” este „catolic”, care înseamnă „universal”. Cei care se alipesc de „omul fărădelegii” doresc să devină parte a „bisericii universale”, care este Biserica Catolică. Ei doresc această relație pentru a-și „înălțura” „ocara”.

„Mustrarea” vizează două elemente semnificative ale fiarei care domnește peste toate bisericile și peste toate neamurile în zilele de pe urmă. În „ceasul marelui cutremur” din Apocalipsa unsprezece, „vaiul al treilea vine degrabă”. „Vaiul al treilea” este Islamul. În „ceasul marelui cutremur” din Apocalipsa unsprezece, răsună Trâmbița a Șaptea. Trâmbița a Șaptea este Islamul. Islamul lovește în „ceasul marelui cutremur”, căci toate Trâmbițele sunt uneltele profetice pe care Dumnezeu le-a folosit în judecata împotriva închinării silite de duminică de-a lungul întregii istorii a lumii.

Când „ruina națională” a Statelor Unite va fi adusă la îndeplinire, prin legea duminicală care va veni în curând, „neamurile se vor mânîa”. În profeția biblică, Islamul este acela care mânîie neamurile, așa cum este reprezentat prin prima referire la Islam din cartea Geneza.

Și îngerul Domnului i-a zis: „Iată, ești însărcinată și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ismael, pentru că Domnul a auzit necazul tău. El va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om și mâna fiecărui om împotriva lui; și va locui în prezența tuturor fraților săi.”
Geneza 16:11, 12.

„Ocara” zilelor de pe urmă este religia islamului. Bisericile și națiunile lumii vor ajunge sub autoritatea Noii Ordini Mondiale a unor Națiuni Unite, asupra căreia domnește Biserica Catolică. Papa va ședea peste sistemul mondial unic, așa cum Constantin i-a dat papalității scaunul ei în anul 330. Națiunile vor stabili că putința lor de a face față războiului adus împotriva omenirii de islam nu poate fi realizată decât printr-un efort unit, care va cere o supunere față de o anumită autoritate morală, despre care Statele Unite vor insista că este Biserica Romei. Așa cum Iustinian a dat Bisericii Catolice marea ei autoritate în anul 533, istoria se repetă. Statele Unite vor constrânge lumea, prin puterea lor militară, să asculte, așa cum a făcut Clovis pentru Biserica Catolică în anul 496. Istoria versetului doi din Apocalipsa treisprezece se va repeta.

Și fiara pe care am văzut-o era asemenea unui leopard, iar picioarele ei erau ca picioarele unui urs, și gura ei ca gura unui leu; și balaurul i-a dat puterea lui, și scaunul lui de domnie, și o mare autoritate. Apocalipsa 13:2.

Odată ce chipul va fi ridicat, atunci împărații pământului, care au fost mânîiați de atacurile Islamului, vor recunoaște că „ocara” universală împotriva Islamului, care a fost folosită pentru a aduce la existență chipul fiarei la scară mondială, nu era „ocara” de care „omul fărădelegii” (Izabela) era în realitate preocupat. Prea târziu, lumea va afla că Izabela nu poartă nicio grijă Islamului, ci că inima ei dorește să-l omoare pe Ilie, așa cum Irodiada l-a ucis pe Ioan Botezătorul.

„Mintea care are înțelepciune” este „mintea celor înțelepți”, iar „cei înțelepți” sunt aceia care înțeleg „creșterea cunoștinței” care este produsă atunci când Leul din seminția lui Iuda desigilează Descoperirea lui Isus Hristos, chiar înainte ca timpul de probă să se încheie.

And he saith unto me, Seal not the sayings of the prophecy of this book: for the time is at hand. He that is unjust, let him be unjust still: and he which is filthy, let him be filthy still: and he that is righteous, let him be righteous still: and he that is holy, let him be holy still. Revelation 22:10, 11.

„Cei șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia” reprezintă adevărul că papalitatea va domni atât asupra bisericii, cât și asupra statului. Simbolurile au mai mult decât o singură semnificație, iar simbolurile trebuie definite și înțelese după contextul pasajului în care sunt prezentate. Se ridică argumentul că versetul identifică faptul că acele capete sunt munții; prin urmare, care ar fi temeiul pentru a identifica o distincție între capete (arta guvernării statului) și munți (arta guvernării bisericești)? Distincția este stabilită în capitolele șapte și opt din Daniel. În capitolul șapte, atât Roma păgână, cât și Roma papală sunt identificate ca fiind „deosebite” de fiarele care le-au precedat.

نرقلا نمانثلا احاص إلاب يف دجن، (رطس ىلع أرطس) نمانثلا احاص إلاب ىلع عباسلا احاص إلاب عَضُوئى ام دنع نىتوق لثمي (ريغصل نرقلا) دحاو زمر. ةأرما، لجر، ةأرما، لجر نيب أبذذتم، امورب صاخلا ريغصل نرقلا لثمي، نمانثلا احاص إلاب يف. س أاضيأ يه ةكلمملاو، ةكلمم وه نرقلا، نى احاص إلاب نيذه يف ريغصل نرقلاو. سدقمل اباتكلا ةعوبن يف ةسماخل ةكلمملاو ةعبارلا ةكلمملا، نيتكلمم ريغصل اطللس و ةلودلا ةسايس داحتا ناددحتا نيتكلمم امه امه لثمي ناتلل ناتكلمملاو، نيتكلمم أي زمر لثمي ةسينكلا ةطللس امه ادحا، نيتكلمم لثمت، ل ابا ج ةعبس أضيأ يه يتلا، ةعبسلا سوؤرلاو. ةسينكلا ةلودلا ةسايس ىرخألاو.

În capitolul al doilea din Daniel, există o altă mărturie cu privire la acest simbolism profetic, căci acolo ultima împărăție, pe care milleriții au înțeles-o a fi a patra împărăție, Roma, este reprezentată prin fier și lut. Fierul și lutul sunt combinate, deși în realitate fierul nu se combină cu lutul. Totuși, când sora White comentează asupra „fierului și lutului”, ea îl identifică drept un simbol al meșteșugului religios și al meșteșugului statal, așa cum este reprezentat de cornul cel mic din capitolul opt și de capetele din Apocalipsa șaptesprezece, care sunt de asemenea munți.

„Am ajuns într-un timp în care lucrarea sfântă a lui Dumnezeu este reprezentată prin picioarele chipului, în care fierul era amestecat cu lutul mocirlos. Dumnezeu are un popor, un popor ales, a cărui putere de discernământ trebuie sfințită, care nu trebuie să devină nesfânt prin așezarea pe temelie a lemnului, fânului și miriștii. Orice suflet care este loial poruncilor lui Dumnezeu va vedea că trăsătura distinctivă a credinței noastre este Sabatul zilei a șaptea. Dacă guvernarea ar cinsti Sabatul așa cum a poruncit Dumnezeu, ea ar sta în puterea lui Dumnezeu și în apărarea credinței date sfinților o dată pentru totdeauna. Dar oamenii de stat vor susține sabatul contrafăcut și își vor amesteca credința religioasă cu păzirea acestui copil al papalității, așezându-l mai presus de Sabatul pe care Domnul l-a sfințit și l-a binecuvântat, punându-l deoparte ca omul să-l păzească sfânt, ca semn între El și poporul Său pentru o mie de generații. Amestecul dintre meșteșugul bisericesc și meșteșugul statal este reprezentat prin fier și lut. Această unire slăbește toată puterea bisericilor. Această investire a bisericii cu puterea statului

va aduce rezultate rele. Oamenii aproape au trecut dincolo de punctul îndelungii-răbdări a lui Dumnezeu. Ei și-au investit puterea în politică și s-au unit cu papalitatea. Dar va veni vremea când Dumnezeu îi va pedepsi pe cei care au desființat Legea Sa, iar lucrarea lor rea se va întoarce asupra lor înșiși.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 4, 1168, 1169.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„În scena care reprezintă lucrarea lui Hristos pentru noi și acuzația hotărâtă a lui Satana împotriva noastră, Iosua stă ca mare-preot și face cerere în favoarea poporului păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. În același timp, Satana îl reprezintă pe poporul lui Dumnezeu ca pe niște mari păcătoși și înfățișează înaintea lui Dumnezeu lista păcatelor pe care i-a ispitit să le săvârșească de-a lungul vieții lor și stăruie ca, din pricina fărădelegilor lor, să fie dați în mâinile lui spre nimicire. El susține că nu ar trebui să fie ocrotiți de îngerii slujitori împotriva confederației răului. Este plin de mânie pentru că nu poate lega pe poporul lui Dumnezeu în mănunchiuri împreună cu lumea, spre a-i aduce lui o deplină supunere. Regii, conducătorii și guvernatorii și-au pus asupra lor înșiși semnul anticristului și sunt reprezentați ca balaurul care merge să facă război cu sfinții — cu aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus. În vrăjmășia lor împotriva poporului lui Dumnezeu, ei se arată, de asemenea, vinovați și de alegerea lui Baraba în locul lui Hristos.”

„Dumnezeu are o pricină împotriva lumii. Când se va așeza judecata și se vor deschide cărțile, El are de încheiat un socoteli înfricoșătoare, care ar face chiar acum lumea să se teamă și să tremure, dacă oamenii n-ar fi orbiți și vrăjiți de amăgirile și înșelăciunile satanice. Dumnezeu va cere lumii socoteală pentru moartea singurului Său Fiu născut, pe care, în toate privințele, lumea L-a răstignit din nou și L-a dat unei rușini publice prin prigonirea poporului Său. Lumea L-a respins pe Hristos în persoana sfinților Săi, a refuzat mesajele Sale prin refuzul mesajelor profeților, apostolilor și solilor. Ei i-au respins pe aceia care au fost împreună-lucrători cu Hristos, iar pentru aceasta vor trebui să dea socoteală.” Testimonies to Ministers, 38, 39.